

škofijo in angelce, noseče insignije. Tedaj se je pripetila nezgoda, da je pal delavec z okna nad zakristijo, pa je k sreči obvisel brez poškodbe na koncu strehe. V tem času so stranske kapelice dozidali do vrha. Quaglio je naslikal še Marijino Oznanjenje na zunanji steni in dve sliki znotraj ob stranskih stenah svetišča, potem pa se je 2. novembra povrnil v svojo domovino. Dogovoril se je tudi, da bo doma naslikal za

Fotogr. J. Kotar, Ljubljana.

Freska v svetišču ljubljanske stolnice.

Dizmovo bratovščino patrona umirajočih, sv. Dizma, za opata Hugona iz Bistre pa prihod sv. Duha. S seboj je vzel poleg svojega spremljevalca Carlonija še štiri učence. Žal, da nam Dolničar ne pove njihovih imen. L. 1704 so pričeli v stolnici delati že dné 3. marca. Quaglio je dospel 24. aprila in prinesel s seboj dovršeni sliki sv. Dizma za stolnico in sv. Duha za veliki oltar v

Bistri. Z delom je pričel zunaj na vzhodni steni in naslikal v petih dneh duhovnika Caharija in potem sv. Janeza Krstnika do dné 25. maja. Slike na zunanji steni predstavljajo začetke evangelijev, ker so imeli v stolnici po starodavni navadi procesijo s presvetim R. T. krog cerkve od vel. noči do sv. Mihaela vsako nedeljo, pri kateri procesiji so peli začetke evangelijev.

Quaglio je nadaljeval slikanje v prezbiteriju. Prvega junija je bil praznik. Slikar zapre cerkev, da bi ga nihče ne motil, in naslika z ogledalom v roki samega sebe na sliko, kjer sveti Nikolaj izprosi mirskim prebivavcem kruha. Ko so ga vprašali, zakaj se je na tej sliki portretiral, je odgovoril: „Ker sem prejel tudi jaz precejšen kos kruha od sv. Nikolaja čudodelnika.“ Tu je zabeležil tudi svoje ime: IVLIVS QVALAEVS | DE LAINO COMEN | INVENTIT ET PINXIT | ANNO MDCCIII.

Ko je dokončal delo v kapelici svetega Dizma, je sprejel vabilo grofa Bajkarta Ferdinanda Barbo,¹⁾ da mu poslika dvorano. V dveh mesecih jo je okrasil tako čudovito, „da bi dvomili, ali je zmagala umetnost ali umetnikov iznajdljivi duh“, kakor pravi Dolničar. V Ljubljani so se tedaj veselili avstrijske zmage pri Hochstädtu in žalovali za rano umrlim proštom dr. Iv. Prešernom, predsednikom akademije „Operosorum“. Quaglio se je 25. nov. povrnil domov s svojim učenecem Carlonijem.

Zanimivo je, kako so tedaj ocenjevali Quagliovo slikarsko umetnost.

Neki ljubljanski vseučiliščnik, izvedenec v slikarstvu (brezdvomno Sigmund sin dr. Gre-

¹⁾ B. F. grof Barbo je bil rojen l. 1670. Svoje študije je dovršil v inozemstvu. Doma je opravljal najprej službo prisednika deželnega sodišča in od l. 1705. dalje glavnega deželnega blagajnika. Ljubil je vede in umetnosti, zlasti zemljepis, stavbarstvo in slikarstvo. Šele 39 let je imel, ko je l. 1709. umrl. Za njim je jokalo pet otrok. (Radics v „Blätter a. Kr.“ 1864, str. 59.)